

บทที่ 4

ผลการศึกษาและอภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน: ศึกษากรณี นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” ซึ่งได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 317 ราย ประกอบด้วย นิสิตคณะรัฐศาสตร์ นิสิตคณะนิติศาสตร์ นิสิตคณะครุศาสตร์ นิสิตคณะครุศาสตร์ และ นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ การเสนอผลการศึกษาในบทนี้จะแบ่งออกเป็น 7 ส่วนดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของประชากร
2. ความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วน
3. ทักษะคิดเกี่ยวกับคุณค่าทางสังคม และ อาหารจานด่วน
4. อภิปราย ทักษะคิดเกี่ยวกับคุณค่าทางสังคม และ อาหารจานด่วน
5. พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน
6. การทดสอบสมมติฐาน
7. อภิปรายการทดสอบสมมติฐาน

4.1 ลักษณะทั่วไปของประชากร

เพศ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นเพศชาย จำนวน 145 คน (ร้อยละ 45.7) ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกับเพศหญิง จำนวน 172 คน (ร้อยละ 54.3) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	145	45.7
หญิง	172	54.3
รวม	317	100

อายุ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 17-19 ปี จำนวน 168 คน (ร้อยละ 53.0) และอายุ 20 ปีขึ้นไป มีจำนวน 149 คน (ร้อยละ 47.0) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
17-19 ปี	168	53.0
20-25 ปี	149	47.0
รวม	317	100

รายได้รวมต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้รวมต่อเดือนตั้งแต่ 1,200 - 5,040 บาท จำนวน 222 คน (ร้อยละ 70) รองลงมา คือ 5,041 บาทขึ้นไป จำนวน 95 คน (ร้อยละ 30) ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3

รายได้รวมต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1200-5,400 บาท	222	70.0
5,401 บาทขึ้นไป	95	30.0
รวม	317	100

ประเภทอาหาร อาหารที่ชอบรับประทานมากที่สุด คือ อาหารไทย จำนวน 221 คน (ร้อยละ 69.7) รองลงมา คือ อาหารจีน จำนวน 44 คน (ร้อยละ 13.9) และอาหารฝรั่ง จำนวน 34 คน (ร้อยละ 10.7) นอกนั้นเป็นอาหารประเภทอื่นๆ เช่น อาหารญี่ปุ่น จำนวน 18 คน (ร้อยละ 5.7) ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4

ประเภทอาหาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาหารไทย	221	69.7
อาหารจีน	44	13.9
อาหารฝรั่ง	34	10.7
อาหารอื่นๆ เช่น ญี่ปุ่น	18	5.7
รวม	317	100

ชนิดของอาหารที่ชอบรับประทานเป็นส่วนใหญ่ในแต่ละวัน คือ รับประทานเนื้อสัตว์มากกว่าพืชผัก จำนวน 168 คน (ร้อยละ 53.0) รองลงมา คือ รับประทานพืชผักพอกๆ กับเนื้อสัตว์ จำนวน 121 คน (ร้อยละ 38.2) และรับประทานพืชผักมากกว่าเนื้อสัตว์ จำนวน 28 คน (ร้อยละ 8.8) ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5

ชนิดของอาหาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับประทานเนื้อสัตว์มากกว่าพืชผัก	168	53.0
รับประทานพืชผักพอกๆ กับเนื้อสัตว์	121	38.2
รับประทานพืชผักมากกว่าเนื้อสัตว์	28	8.8
รวม	317	100

แหล่งข้อมูลข่าวสารที่ได้รับเรื่องอาหารจานด่วน พบว่า กลุ่มตัวอย่างได้รับข้อมูลข่าวสารจากโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 177 คน (ร้อยละ 55.8) รองลงมา คือ เพื่อนและคนรู้จักแนะนำ จำนวน 41 คน (ร้อยละ 12.9) จากป้ายโฆษณา จำนวน 32 คน (ร้อยละ 10.1) จากใบปลิว จำนวน 31 คน (ร้อยละ 9.8) จากวารสาร/นิตยสาร จำนวน 18 คน (ร้อยละ 5.7) จากหนังสือพิมพ์ จำนวน 13 คน (ร้อยละ 4.1) จากวิทยุ จำนวน 3 คน (ร้อยละ 0.9) และจากแหล่งอื่นๆ จำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.6) ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6

แหล่งข้อมูลข่าวสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โทรทัศน์	177	55.8
เพื่อนและคนรู้จัก	41	12.9
ป้ายโฆษณา	32	10.1
ใบปลิว	31	9.8
วารสารและนิตยสาร	18	5.7
หนังสือพิมพ์	13	4.1
วิทยุ	3	0.9
อื่นๆ	2	0.6
รวม	317	100

4.2 ความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วน

พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่าง มีความรู้ด้าน โภชนาการและอาหารจานด่วน จำนวน 167 คน (ร้อยละ 52.7) รองลงมา มีความรู้มาก ด้านโภชนาการและอาหารจานด่วน จำนวน 150 คน (ร้อยละ 47.3) ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7

ระดับความรู้ เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับต่ำ	167	52.7
ระดับสูง	150	47.3
รวม	317	100

ความรู้เกี่ยวกับ โภชนาการและอาหารจานด่วน จำแนกข้อมูลออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับอาหารหลักและสารอาหาร
2. ความรู้เรื่องอาหารจานด่วน

4.2.1 ความรู้เกี่ยวกับอาหารหลักและสารอาหาร

ความรู้เกี่ยวกับอาหารหลักและสารอาหารในเรื่อง โรคอ้วนเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดโรคหัวใจ เบาหวาน และ ความดันโลหิตสูง ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ มีจำนวน 309 คน(ร้อยละ 97.5) ส่วนผู้ที่ไม่มีความรู้ มีจำนวน 7 คน (ร้อยละ 2.2) ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8

ความรู้เกี่ยวกับ อาหารหลักและสารอาหาร เรื่อง โรคอ้วนเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิด โรคหัวใจ เบาหวาน และ ความดันโลหิตสูง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความรู้	309	97.5
ไม่มีความรู้	7	2.2
รวม	317	100

ความรู้เกี่ยวกับอาหารหลักและสารอาหารในเรื่อง การรับประทานอาหารที่ทำมาจากน้ำตาลไม่ได้ทำให้เกิดโรคฟันผุอย่างเดียว ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างไม่มีความรู้ มีจำนวน 309 คน (ร้อยละ 97.5) ส่วนผู้ที่มีจำนวน 8 คน (ร้อยละ 2.5) ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9

ความรู้เกี่ยวกับ อาหารหลักและสารอาหาร เรื่อง การรับประทานอาหารที่ทำมาจาก น้ำตาลไม่ได้ทำให้เกิดโรคฟันผุอย่างเดียว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีความรู้	309	97.5
มีความรู้	8	2.5
รวม	317	100

ความรู้เกี่ยวกับอาหารหลักและสารอาหารในเรื่อง การรับประทานอาหารอย่างถูกต้อง ควรได้คุณค่าสารอาหารครบตามที่ร่างกายต้องการในปริมาณที่เพียงพอ ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ จำนวน 308 คน (ร้อยละ 97.2) ส่วนคนที่ไม่รู้มีจำนวน 7 คน (ร้อยละ 2.2) ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10

ความรู้เกี่ยวกับ อาหารหลักและสารอาหาร เรื่อง การรับประทานอาหารอย่างถูกต้อง ควรได้คุณค่าสารอาหารครบตามที่ร่างกาย ต้องการในปริมาณที่เพียงพอ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความรู้	308	97.2
ไม่มีความรู้	7	2.2
รวม	317	100

สำหรับเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับอาหารหลักและสารอาหารในเรื่อง สารอาหารที่เป็นแหล่งสำคัญของพลังงาน ได้แก่ โปรตีนและไขมัน ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ มีจำนวน 172 คน (ร้อยละ 54.3) ส่วนผู้ที่ไม่มีความรู้ มีจำนวน 145 คน (ร้อยละ 45.7) ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11

ความรู้เกี่ยวกับ อาหารหลักและสารอาหาร เรื่อง สารอาหารที่เป็นแหล่งสำคัญ ของพลังงาน ได้แก่ โปรตีนและไขมัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความรู้	172	54.3
ไม่มีความรู้	145	45.7
รวม	317	100

ส่วนเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับอาหารหลักและสารอาหารในเรื่อง สารอาหารโปรตีนคุณภาพสมบูรณ์ ได้แก่ เนื้อสัตว์ และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ มีจำนวน 220 คน (ร้อยละ 69.4) ส่วนผู้ที่ไม่มีความรู้ มีจำนวน 97 คน (ร้อยละ 30.6) ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12

ความรู้เกี่ยวกับ อาหารหลักและสารอาหาร เรื่อง สารอาหารโปรตีนคุณภาพสมบูรณ์ ได้แก่ เนื้อสัตว์ และผลิตภัณฑ์จากสัตว์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความรู้	220	69.4
ไม่มีความรู้	97	30.6
รวม	317	100

4.2.2 ความรู้เรื่องอาหารจานด่วน

ความรู้เรื่องอาหารจานด่วนในเรื่อง ในอาหารจานด่วนมีเส้นใยผัก (Fiber) น้อย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ มีจำนวน 287 คน (ร้อยละ 90.5) ส่วนผู้ที่ไม่มีความรู้ มีจำนวน 30 คน (ร้อยละ 9.5) ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13

ความรู้เกี่ยวกับ อาหารจานด่วน เรื่อง ในอาหารจานด่วนมีเส้นใยผัก (Fiber) น้อย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความรู้	287	90.5
ไม่มีความรู้	30	9.5
รวม	317	100

ความรู้เรื่องอาหารจานด่วนในเรื่อง อาหารจานด่วนมีส่วนประกอบของ คาร์โบไฮเดรต (แป้ง) และไขมันมาก พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ มีจำนวน 307 คน (ร้อยละ 96.8) ส่วนผู้ที่ไม่มีความรู้ มีจำนวน 10 คน (ร้อยละ 3.2) ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14

ความรู้เกี่ยวกับ อาหารจานด่วน เรื่อง อาหารจานด่วนมีส่วนประกอบของ คาร์โบไฮเดรต (แป้ง) และไขมันมาก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความรู้	307	96.8
ไม่มีความรู้	10	3.2
รวม	317	100

ความรู้เรื่องอาหารจานด่วนในเรื่อง การรับประทานอาหารจานด่วน ควรจะมีอาหารประเภทสลัดประกอบด้วยทุกครั้ง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ มีจำนวน 264 คน (ร้อยละ 83.3) ส่วนผู้ที่ไม่มีความรู้ มีจำนวน 52 คน (ร้อยละ 16.4) ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15

ความรู้เกี่ยวกับ อาหารจานด่วน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เรื่อง การรับประทานอาหารจานด่วน ควรจะมี อาหารประเภทสลัดประกอบด้วยทุกครั้ง		
มีความรู้	264	83.3
ไม่มีความรู้	53	16.7
รวม	317	100

4.3 ทักษะเกี่ยวกับคุณค่าทางสังคม และ อาหารจานด่วน

จากการศึกษาทักษะเกี่ยวกับคุณค่าทางสังคม และ อาหารจานด่วน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีทักษะเกี่ยวกับคุณค่าทางสังคม และ อาหารจานด่วน อยู่ในระดับสูงและต่ำมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 47.6 และ 52.4 ตามลำดับ) โดยผู้ศึกษาจะนำเสนอผลการศึกษาเกี่ยวกับทักษะของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในด้านต่างๆ 4 ด้าน คือ 1) ทักษะติดต่ออาหารจานด่วน 2) ทักษะต่อร้านอาหาร 3) ทักษะต่อสภาพทางจิตวิทยา และ 4) ทักษะต่อสภาพสังคม เป็นตาราง พร้อมอธิบายรายละเอียดของผลการศึกษา ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 16

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่ออาหารจานด่วน

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				X	S.D.
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง		
ทัศนคติต่ออาหาร						
1.ชอบรับประทานอาหารจานด่วน	4.4 (14)	54.6 (173)	34.4 (109)	6.6 (21)	2.56	.683
2.รับประทานอาหารจานด่วนเป็นมือหลัก	9 (3)	19.2 (61)	50.8 (161)	29.0 (92)	1.92	.718
3 การรับประทานอาหารจานด่วนทำให้รู้สึก เป็นคนทันสมัย	3 (1)	11.4 (36)	53.6 (176)	34.7 (110)	1.77	.650
4. อาหารจานด่วนเป็นอาหารที่ไม่มีประโยชน์	11.4 (36)	45.4 (144)	41.6 (132)	1.6 (5)	2.33	.694
5. อาหารจานด่วนเป็นอาหารที่ไม่สะอาดและไม่ปลอดภัย	2.8 (9)	22.1 (70)	68.1 (216)	6.9 (22)	2.79	.601
6. การรับประทานอาหารจานด่วนบ่อยๆ ทำให้เสียสุขภาพ	32.5 (103)	54.6 (173)	12.3 (39)	.6 (2)	1.81	.662
7. อาหารจานด่วนมีราคาแพง	43.8 (139)	45.1 (143)	9.1 (29)	1.9 (6)	1.69	.715
8. การรับประทานอาหารจานด่วนทำให้ได้รับพลังงานมากเกินไป	21.8 (69)	39.7 (126)	36.0 (114)	2.5 (8)	2.19	.802
9. อาหารจานด่วนทำให้เกิดโรคอ้วน	38.5 (122)	48.9 (155)	12.3 (39)	.3 (1)	1.74	.675
10. อันตรายจากอาหารจานด่วน เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก	42.6 (135)	51.4 (163)	5.4 (17)	.6 (2)	3.35	.613

จากตารางที่ 16 เมื่อพิจารณาในรายละเอียด เกี่ยวกับ ทศนคติของนิสิตที่มีต่อ อาหารจานด่วน ในแต่ละประเด็น พบว่า

1. ในเรื่อง ของการชอบรับประทานอาหารจานด่วน มีนิสิตชอบรับประทาน อาหารจานด่วน ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 4.4) ระดับมาก (ร้อยละ 54.6) ระดับน้อย (ร้อยละ 34.4) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 6.6) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 54.6) ชอบที่จะรับประทานอาหารจานด่วน จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น(ร้อยละ 6.6) ที่ไม่ชอบรับประทานอาหารจานด่วน

2. ในเรื่องของการรับประทานอาหารจานด่วนเป็นมื้อหลัก มีนิสิตรับประทาน อาหารจานด่วนเป็นมื้อหลัก ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 9) ระดับมาก (ร้อยละ 19.2) ระดับน้อย (ร้อยละ 50.8) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 29.0) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 50.8) ไม่นิยมที่รับประทานอาหารจานด่วน เป็นมื้อหลัก จะมีนิสิต เพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 9) ที่รับประทานอาหารจานด่วนเป็นมื้อหลัก

3. ในเรื่องของการรับประทานอาหารจานด่วนทำให้รู้สึก เป็นคนทันสมัย มีนิสิต เห็นว่า การรับประทานอาหารจานด่วนทำให้รู้สึก เป็นคนทันสมัย ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 3) ระดับมาก (ร้อยละ 11.4) ระดับน้อย (ร้อยละ 53.6) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 34.7) ดังนั้น เมื่อ พิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 53.6) เห็นว่า การรับประทาน อาหารจานด่วนไม่ทำให้รู้สึก เป็นคนทันสมัย จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น(ร้อยละ 3) ที่ เห็นว่า การรับประทานอาหารจานด่วนทำให้รู้สึก เป็นคนทันสมัย

4. ในเรื่องของอาหารจานด่วนเป็นอาหารที่ไม่มีประโยชน์ มีนิสิตเห็นว่า อาหาร จานด่วนเป็นอาหารที่ไม่มีประโยชน์ ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 11.4) ระดับมาก (ร้อยละ 45.4) ระดับน้อย (ร้อยละ 41.6) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.6) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึง กล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.4) เห็นว่า อาหารจานด่วนเป็นอาหารที่ไม่มีประโยชน์ จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 1.6) ที่ เห็นว่า อาหารจานด่วนเป็นอาหารที่มีประโยชน์

5. ในเรื่องของอาหารจานด่วนเป็นอาหารที่ไม่สะอาดและไม่ปลอดภัย มีนิสิตเห็น ว่า อาหารจานด่วนเป็นอาหารที่ ไม่สะอาดและไม่ปลอดภัย ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 2.8) ระดับ มาก (ร้อยละ 22.1) ระดับน้อย (ร้อยละ 68.1) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 6.9) ดังนั้น เมื่อ พิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 68.1) เห็นว่า อาหารจานด่วน เป็นอาหารที่สะอาดและปลอดภัย จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 2.8) ที่ เห็นว่า อาหารจาน ด่วนเป็นอาหารที่ไม่สะอาดและไม่ปลอดภัย

6. ในเรื่องของ การรับประทานอาหารจานด่วนบ่อยๆ ทำให้เสียสุขภาพ มีนิสิต เห็นว่า การรับประทานอาหารจานด่วนบ่อยๆ ทำให้เสียสุขภาพ ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 32.5) ระดับมาก (ร้อยละ 54.6) ระดับน้อย (ร้อยละ 12.3) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 0.6) ดังนั้น เมื่อ

พิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 54.6) เห็นว่า การรับประทาน อาหารจานด่วนบ่อยๆ ทำให้เสียสุขภาพ จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 0.6) ที่เห็นว่า การ รับประทานอาหารจานด่วนบ่อยๆ ไม่ทำให้เสียสุขภาพ

7. ในเรื่องของ อาหารจานด่วนมีราคาแพง มีนิสิตเห็นว่า อาหารจานด่วนมี ราคาแพง ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 43.8) ระดับมาก (ร้อยละ 45.1) ระดับน้อย (ร้อยละ 9.1) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.9) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.1) เห็นว่า อาหารจานด่วนมีราคาแพง จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 1.9) ที่ เห็นว่า อาหารจานด่วนไม่ได้มีราคาแพง

8. ในเรื่องของ การรับประทานอาหารจานด่วนทำให้ได้รับพลังงานมากเกินไป มี นิสิตเห็นว่า การรับประทานอาหารจานด่วนทำให้ได้รับพลังงานมากเกินไป ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 21.8) ระดับมาก (ร้อยละ 39.7) ระดับน้อย (ร้อยละ 36.0) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 2.5) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 39.7) เห็นว่า การ รับประทานอาหารจานด่วนทำให้ได้รับพลังงานมากเกินไป จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อย ละ 2.5) ที่เห็นว่า การรับประทานอาหารจานด่วนไม่ทำให้ได้รับพลังงานมากเกินไป

9. ในเรื่องของ อาหารจานด่วนทำให้เกิดโรคอ้วน มีนิสิตเห็นว่า อาหารจาน ด่วนทำให้เกิดโรคอ้วน ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 38.5) ระดับมาก (ร้อยละ 48.9) ระดับน้อย (ร้อย ละ 12.3) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 0.3) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิต โดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 48.9) เห็นว่า อาหารจานด่วนทำให้เกิดโรคอ้วน จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อย เท่านั้น (ร้อยละ 0.3) ที่เห็นว่าอาหารจานด่วนไม่ทำให้เกิดโรคอ้วน

10. ในเรื่องของ อันตรายจากอาหารจานด่วน เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก มีนิสิต เห็นว่า อันตรายจากอาหารจานด่วน เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 42.6) ระดับมาก (ร้อยละ 51.4) ระดับน้อย (ร้อยละ 5.4) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 0.6) ดังนั้น เมื่อ พิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 51.4) เห็นว่า อันตรายจากอาหาร จานด่วน เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 0.6) ที่เห็นว่า อันตราย จากอาหารจานด่วน เป็นเรื่องที่น่าสนใจน้อย

ตารางที่ 17

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อร้านอาหาร

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				x	S.D.
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง		
ทัศนคติต่อร้านอาหาร						
1. สะดวกในการเดินทางไป บริโภคอาหารจานด่วน	19.6 (62)	61.8 (196)	16.7 (53)	1.9 (6)	2.99	.663
2. บรรยากาศในร้านอาหารจาน ด่วนเย็นสบาย เหมาะในการนั่ง รับประทานอาหาร	21.8 (69)	66.2 (210)	10.4 (33)	1.6 (5)	3.08	.615
3. พนักงานในร้านอาหารจาน ด่วนให้บริการดีและสามารถสั่ง อาหารทางโทรศัพท์ได้	20.5 (65)	70 (222)	8.8 (28)	.6 (2)	3.10	.555
4. ร้านอาหารจานด่วนเป็น สถานที่นัดพบที่ดี	34.7 (110)	61.8 (196)	3.2 (10)	.3 (1)	3.30	.544
5. ภายในร้านอาหารจานด่วน มี ป้ายบอกราคา อาหารและ เครื่องคั้นทุกชนิด	26.8 (85)	67.38 (215)	5.4 (17)	0 (0)	3.21	.525
6. ภายในร้านอาหารจานด่วนมี การจัดร้านอาหารที่สะอาดตาและ ดึงดูดความสนใจ	24.3 (77)	65.6 (208)	9.1 (29)	.9 (3)	3.13	.596

ตารางที่ 17

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อร้านอาหาร

7. ร้านอาหารจานด่วนมีระบบระบายอากาศที่ไม่ดี ทำให้มีกลิ่นอาหารรบกวน	4.7 (15)	32.8 (104)	55.8 (177)	6.6 (21)	2.64	.676
8. การให้บริการในร้านอาหารจานด่วนค่อนข้างช้า	1.9 (6)	13.2 (42)	74.4 (236)	10.4 (33)	2.93	.555
9. ภายในร้านอาหารจานด่วนมีบรรยากาศอึดอัด เนื่องจากมีคนมารับประทานอาหารจำนวนมาก	9.8 (31)	55.2 (175)	31.2 (99)	3.8 (12)	2.29	.691

จากตารางที่ 17 เมื่อพิจารณาในรายละเอียด เกี่ยวกับ ทัศนคติของนิสิตที่มีต่อร้านอาหารจานด่วน ในแต่ละประเด็น พบว่า

1. ในเรื่อง ของ ความสะดวกในการเดินทางไปบริโภคอาหารจานด่วน มีนิสิตเห็นว่า ความสะดวกในการเดินทางไปบริโภคอาหารจานด่วน ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 19.6) ระดับมาก (ร้อยละ 61.8) ระดับน้อย (ร้อยละ 16.7) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.9) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 61.8) มีความสะดวกในการเดินทางไปบริโภคอาหารจานด่วน จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 1.9) ที่เห็นว่าไม่มีความสะดวกในการเดินทางไปบริโภคอาหารจานด่วน

2. ในเรื่องของ บรรยากาศในร้านอาหารจานด่วนเย็นสบาย เหมาะในการนั่งรับประทานอาหาร มีนิสิตเห็นว่า บรรยากาศในร้านอาหารจานด่วนเย็นสบาย เหมาะในการนั่งรับประทานอาหาร ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 21.8) ระดับมาก (ร้อยละ 66.2) ระดับน้อย (ร้อยละ 10.4) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.6) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 66.2) เห็นว่า บรรยากาศในร้านอาหารจานด่วนเย็นสบาย เหมาะในการนั่งรับประทานอาหาร จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 1.6) ที่ไม่เห็นด้วย ในเรื่องของบรรยากาศในร้านอาหารจานด่วนเย็นสบาย เหมาะในการนั่งรับประทานอาหาร

3. ในเรื่องของ พนักงานในร้านอาหารจานด่วนให้บริการดีและสามารถสั่งอาหารทางโทรศัพท์ได้ มีนิสิตเห็นว่า พนักงานในร้านอาหารจานด่วนให้บริการดีและสามารถสั่งอาหารทางโทรศัพท์ได้ ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 20.5) ระดับมาก (ร้อยละ 70) ระดับน้อย (ร้อยละ 8.8) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 0.6) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70) เห็นว่า พนักงานในร้านอาหารจานด่วนให้บริการดีและสามารถสั่งอาหารทางโทรศัพท์ได้ จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 0.6) ที่ไม่เห็นด้วยในเรื่องของพนักงานในร้านอาหารจานด่วนให้บริการดีและสามารถสั่งอาหารทางโทรศัพท์ได้

4. ในเรื่องของ ร้านอาหารจานด่วนเป็นสถานที่นัดพบที่ดี มีนิสิตเห็นว่าร้านอาหารจานด่วนเป็นสถานที่นัดพบที่ดี ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 34.7) ระดับมาก (ร้อยละ 61.8) ระดับน้อย (ร้อยละ 3.2) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 0.3) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 61.8) เห็นว่า ร้านอาหารจานด่วนเป็นสถานที่นัดพบที่ดี จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 0.3) ที่ไม่เห็นว่าเป็นสถานที่นัดพบที่ดี

5. ในเรื่องของ ภายในร้านอาหารจานด่วน มีป้ายบอกราคา อาหารและเครื่องดื่มทุกชนิด มีนิสิตเห็นว่า ภายในร้านอาหารจานด่วน มีป้ายบอกราคา อาหารและเครื่องดื่มทุกชนิด ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 26.8) ระดับมาก (ร้อยละ 67.8) ระดับน้อย (ร้อยละ 5.4) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 0) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 67.8) เห็นว่า ภายในร้านอาหารจานด่วน มีป้ายบอกราคา อาหารและเครื่องดื่มทุกชนิด จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 5.4) ที่ไม่เห็นว่าเป็นร้านอาหารจานด่วน มีป้ายบอกราคา อาหารและเครื่องดื่มทุกชนิด

6. ในเรื่องของ ภายในร้านอาหารจานด่วนมีการจัดร้านอาหารที่สะอาดและดึงดูดความสนใจ มีนิสิตเห็นว่า ภายในร้านอาหารจานด่วนมีการจัดร้านอาหารที่สะอาดและดึงดูดความสนใจ ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 24.3) ระดับมาก (ร้อยละ 65.6) ระดับน้อย (ร้อยละ 9.1) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 0.9) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 65.6) เห็นว่า ภายในร้านอาหารจานด่วนมีการจัดร้านอาหารที่สะอาดและดึงดูดความสนใจ จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 0.9) ที่ไม่เห็นว่าเป็นร้านอาหารจานด่วนมีการจัดร้านอาหารที่สะอาดและดึงดูดความสนใจ

7. ในเรื่องของ ภายในร้านอาหารจานด่วนมีระบบระบายอากาศที่ไม่ดี ทำให้มีกลิ่นอาหารรบกวน นิสิตเห็นว่า ภายในร้านอาหารจานด่วนมีระบบระบายอากาศที่ไม่ดี ทำให้มีกลิ่นอาหารรบกวน ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 4.7) ระดับมาก (ร้อยละ 32.8) ระดับน้อย (ร้อยละ 55.8) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 6.6) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 55.8) เห็นว่า ภายในร้านอาหารจานด่วนมีระบบระบายอากาศที่ไม่ดี ทำให้ไม่มี

กลิ่นอาหารรบกวน จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 6.6) ที่เห็นว่า ภายในร้านอาหาร งานด่วนมีระบบระบายอากาศที่ไม่ดี ทำให้มีกลิ่นอาหารรบกวน

8. ในเรื่องของ การให้บริการในร้านอาหารงานด่วนก่อนข้างเช้า มีนิสิตเห็นว่าการให้บริการในร้านอาหารงานด่วนก่อนข้างเช้า ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 1.9) ระดับมาก (ร้อยละ 13.2) ระดับน้อย (ร้อยละ 74.4) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 10.4) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 74.4) ไม่เห็นด้วย ที่ การให้บริการในร้านอาหารงานด่วนก่อนข้างเช้า จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 1.9) ที่เห็นว่า การให้บริการในร้านอาหารงานด่วนก่อนข้างเช้า

9. ในเรื่องของ ภายในร้านอาหารงานด่วนมีบรรยากาศอึดอัด เนื่องจากมีคนมารับประทานอาหารจำนวนมาก มีนิสิตเห็นว่า ภายในร้านอาหารงานด่วนมีบรรยากาศอึดอัด เนื่องจากมีคนมารับประทานอาหารจำนวนมาก ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 9.8) ระดับมาก (ร้อยละ 55.2) ระดับน้อย (ร้อยละ 31.2) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 3.8) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 55.2) เห็นว่า ภายในร้านอาหารงานด่วนมีบรรยากาศอึดอัด เนื่องจากมีคนมารับประทานอาหารจำนวนมาก จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 3.8) ที่ ไม่เห็นว่า ภายในร้านอาหารงานด่วนมีบรรยากาศอึดอัด เนื่องจากมีคนมารับประทานอาหารจำนวนมาก

ตารางที่ 18

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติ
ต่อสภาพทางจิตวิทยา

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				— x	S.D
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง		
ทัศนคติต่อสภาพทางจิตวิทยา						
1. ความสะดวกในการจ่าย ค่าอาหารด้วยบัตร เครดิตเป็น เหตุจูงใจให้ไปรับประทานอาหาร อาหารจานด่วน	2.2 (7)	15.5 (49)	54.6 (173)	27.8 (88)	1.92	.718
2. การชมโฆษณาทางโทรทัศน์ ทำให้รู้สึก อยากรับประทานอาหาร อาหารจานด่วน	12.9 (41)	59.6 (189)	20.2 (64)	7.3 (23)	2.78	.758
3. การรับประทานอาหารจาน ด่วนเป็นการบริโภคเนื่องใน โอกาสพิเศษ	9.8 (31)	64.7 (205)	22.4 (71)	3.2 (10)	2.47	.781
4. ไปรับประทานอาหารจานด่วน เพราะต้องการเปลี่ยนรสชาติ อาหาร	9.8 (31)	64.7 (205)	22.4 (71)	3.2 (10)	2.81	.642
5. รับประทานอาหารจานด่วน เพราะอยากทดลองชิมเมนูใหม่ๆ	14.8 (47)	59.6 (189)	24.0 (76)	1.6 (5)	2.87	.661
6. รับประทานอาหารจานด่วน เพราะต้องการความสะดวก รวดเร็ว	23.3 (74)	62.1 (197)	12.13 (39)	2.2 (7)	3.06	.664

จากตารางที่ 18 เมื่อพิจารณาในรายละเอียด เกี่ยวกับ ทักษะคตินิเทศที่มีต่อสภาพทางจิตวิทยา ในแต่ละประเด็น พบว่า

1. ในเรื่อง ของ ความสะดวกในการจ่ายค่าอาหารด้วยบัตรเครดิตเป็นเหตุจูงใจให้ไปรับประทานอาหารจานด่วน มีนิตินิเทศเห็นว่า ความสะดวกในการจ่ายค่าอาหารด้วยบัตรเครดิตเป็นเหตุจูงใจให้ไปรับประทานอาหารจานด่วน ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 2.2) ระดับมาก (ร้อยละ 15.5) ระดับน้อย (ร้อยละ 54.6) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 27.8) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิตินิเทศโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 54.6) ไม่เห็นว่า ความสะดวกในการจ่ายค่าอาหารด้วยบัตรเครดิตเป็นเหตุจูงใจให้ไปรับประทานอาหารจานด่วน จะมีนิตินิเทศเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 2.2) ที่เห็นว่า ความสะดวกในการจ่ายค่าอาหารด้วยบัตรเครดิตเป็นเหตุจูงใจให้ไปรับประทานอาหารจานด่วน

2. ในเรื่อง ของ การชมโฆษณาทางโทรทัศน์ทำให้รู้สึกอยากรับประทานอาหารจานด่วน มีนิตินิเทศเห็นว่า การชมโฆษณาทางโทรทัศน์ทำให้รู้สึกอยากรับประทานอาหารจานด่วน ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 12.9) ระดับมาก (ร้อยละ 59.6) ระดับน้อย (ร้อยละ 20.2) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 7.3) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิตินิเทศโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 59.6) เห็นว่า การชมโฆษณาทางโทรทัศน์ทำให้รู้สึกอยากรับประทานอาหารจานด่วน จะมีนิตินิเทศเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 7.3) ที่ไม่เห็นว่า การชมโฆษณาทางโทรทัศน์ทำให้รู้สึกอยากรับประทานอาหารจานด่วน

3. ในเรื่อง ของ การรับประทานอาหารจานด่วนเป็นการบริโภคเนื่องในโอกาสพิเศษ มีนิตินิเทศเห็นว่า การรับประทานอาหารจานด่วนเป็นการบริโภคเนื่องในโอกาสพิเศษ ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 9.8) ระดับมาก (ร้อยละ 64.7) ระดับน้อย (ร้อยละ 22.4) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 3.2) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิตินิเทศโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 64.7) เห็นว่า การรับประทานอาหารจานด่วนเป็นการบริโภคเนื่องในโอกาสพิเศษ จะมีนิตินิเทศเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 3.2) ที่ ไม่เห็นด้วยกับการรับประทานอาหารจานด่วนเป็นการบริโภคเนื่องในโอกาสพิเศษ

4. ในเรื่อง ของ ไปรับประทานอาหารจานด่วนเพราะต้องการเปลี่ยนรสชาติอาหาร มีนิตินิเทศเห็นว่า ไปรับประทานอาหารจานด่วนเพราะต้องการเปลี่ยนรสชาติอาหาร ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 9.8) ระดับมาก (ร้อยละ 64.7) ระดับน้อย (ร้อยละ 22.4) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 3.2) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิตินิเทศโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 64.7) เห็นว่า ไปรับประทานอาหารจานด่วนเพราะต้องการเปลี่ยนรสชาติอาหาร จะมีนิตินิเทศเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 0.3) ที่ไม่ได้ไปรับประทานอาหารจานด่วนเพราะต้องการเปลี่ยนรสชาติอาหาร

5. ในเรื่องของ รับประทานอาหารจานด่วนเพราะอยากทดลองชิมเมนูใหม่ๆ มี นิสิตเห็นว่า รับประทานอาหารจานด่วนเพราะอยากทดลองชิมเมนูใหม่ๆ ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 14.8) ระดับมาก (ร้อยละ 59.6) ระดับน้อย (ร้อยละ 24.0) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.6) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 59.6) เห็นว่า รับประทานอาหารจานด่วนเพราะอยากทดลองชิมเมนูใหม่ๆ จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 1.6) ที่ไม่ได้รับประทานอาหารจานด่วนเพราะอยากทดลองชิมเมนูใหม่ๆ

6. ในเรื่องของ รับประทานอาหารจานด่วนเพราะต้องการความสะดวกรวดเร็ว มีนิสิตเห็นว่า รับประทานอาหารจานด่วนเพราะต้องการความสะดวกรวดเร็ว ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 23.3) ระดับมาก (ร้อยละ 62.1) ระดับน้อย (ร้อยละ 12.13) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 2.2) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 62.1) เห็นว่า รับประทานอาหารจานด่วนเพราะต้องการความสะดวกรวดเร็ว จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 2.2) ที่ไม่เห็นด้วยกับการรับประทานอาหารจานด่วนเพราะต้องการความสะดวกรวดเร็ว

ตารางที่ 19

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็น
เกี่ยวกับทัศนคติต่อสภาพทางสังคม

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				x	S.D
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง		
ทัศนคติต่อสภาพทางสังคม						
1.อาหารจานด่วนเหมาะสมกับ สภาพสังคมเมืองอย่างกรุงเทพฯ ที่สามารถรับประทานได้ทุกที่ ทุกเวลา	10.1 (32)	66.9 (212)	22.4 (71)	.6 (2)	2.86	.576
2.การรับประทานอาหารจาน ด่วนเป็นการเลียนแบบ วัฒนธรรมตะวันตก	30.0 (95)	50.5 (160)	17.4 (55)	2.2 (7)	1.91	.746
3.อาหารจานด่วนทำให้ ความสัมพันธ์ในครอบครัวลด น้อยลง เนื่องจากไม่มีการ ประกอบอาหารร่วมกัน	19.9 (63)	37.2 (118)	37.9 (120)	5.0 (16)	2.28	.838
4. ปัจจุบันการโฆษณาเกี่ยวกับ อาหารจานด่วนจากสื่อต่างๆ มี มากเกินไป	21.5 (68)	49.5 (157)	27.8 (88)	.9 (3)	3.066	.664
5.กรณีที่มีการจรรยาบรรณอาหาร จานด่วนมีความจำเป็นอย่างมาก	19.6 (62)	55.5 (176)	23.7 (75)	1.3 (4)	2.93	.692

จากตารางที่ 19 เมื่อพิจารณาในรายละเอียด เกี่ยวกับ ทศนคติของนิสิตที่มีต่อสภาพทางสังคม ในแต่ละประเด็น พบว่า

1. ในเรื่อง ของ อาหารจานด่วนเหมาะสมกับสภาพสังคมเมือง อย่างกรุงเทพฯ ที่สามารถรับประทานได้ทุกที่ ทุกเวลา มีนิสิตเห็นว่า อาหารจานด่วนเหมาะสมกับสภาพสังคมเมืองอย่างกรุงเทพฯ ที่สามารถรับประทานได้ทุกที่ ทุกเวลา ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 10.1) ระดับมาก (ร้อยละ 66.9) ระดับน้อย (ร้อยละ 22.4) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 0.6) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 66.9) เห็นว่า อาหารจานด่วนเหมาะสมกับสภาพสังคมเมืองอย่างกรุงเทพฯ ที่สามารถรับประทานได้ทุกที่ ทุกเวลา จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 0.6) ที่ไม่เห็นว่าการรับประทานอาหารจานด่วนเหมาะสมกับสภาพสังคมเมืองอย่างกรุงเทพฯ ที่สามารถรับประทานได้ทุกที่ ทุกเวลา

2. ในเรื่อง ของ การรับประทานอาหารจานด่วนเป็นการเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตก มีนิสิตเห็นว่า การรับประทานอาหารจานด่วนเป็นการเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตก ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 30.0) ระดับมาก (ร้อยละ 50.5) ระดับน้อย (ร้อยละ 17.4) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 2.2) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 50.5) เห็นว่า การรับประทานอาหารจานด่วนเป็นการเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตก จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 2.2) ที่ไม่เห็นว่าการรับประทานอาหารจานด่วนเป็นการเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตก

3. ในเรื่องของ อาหารจานด่วนทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวลดน้อยลง เนื่องจากไม่มีการประกอบอาหารร่วมกัน มีนิสิตเห็นว่า อาหารจานด่วนทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวลดน้อยลง เนื่องจากไม่มีการประกอบอาหารร่วมกัน ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 19.9) ระดับมาก (ร้อยละ 37.2) ระดับน้อย (ร้อยละ 37.9) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 5.0) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 37.9) ไม่เห็นว่า อาหารจานด่วนทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวลดน้อยลง เนื่องจากไม่มีการประกอบอาหารร่วมกัน จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 5.0) ที่เห็นด้วยว่า อาหารจานด่วนทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวลดน้อยลง เนื่องจากไม่มีการประกอบอาหารร่วมกัน

4. ในเรื่องของ ปัจจุบันการโฆษณาเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากสื่อต่างๆ มีมากเกินไป มีนิสิตเห็นว่า ปัจจุบันการโฆษณาเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากสื่อต่างๆ มีมากเกินไป ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 21.5) ระดับมาก (ร้อยละ 49.5) ระดับน้อย (ร้อยละ 27.8) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 0.9) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิสิตโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 49.5) เห็นว่า ปัจจุบันการโฆษณาเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากสื่อต่างๆ มีมากเกินไป จะมีนิสิตเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 0.9) ที่ไม่เห็นว่าการโฆษณาเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากสื่อต่างๆ มีมากเกินไป

5. ในเรื่องของ กรณีที่การจรรยาบรรณอาหารจานด่วนมีความจำเป็นอย่างมาก มีนิตินัยเห็นว่า กรณีที่การจรรยาบรรณอาหารจานด่วนมีความจำเป็นอย่างมาก ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 19.6) ระดับมาก (ร้อยละ 55.5) ระดับน้อย (ร้อยละ 23.7) และ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.3) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละ จึงกล่าวได้ว่า นิตินัยโดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 55.5) เห็นว่า กรณีที่การจรรยาบรรณอาหารจานด่วนมีความจำเป็นอย่างมาก จะมีนิตินัยเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ 1.3) ที่ไม่เห็นว่าการจรรยาบรรณอาหารจานด่วนมีความจำเป็นอย่างมาก

4.4 อภิปรายผลการศึกษา ทักษะที่เกี่ยวข้องกับ คุณค่าทางสังคม และ อาหารจานด่วน

นักศึกษาทั้งหมด เคยไปใช้บริการที่ร้านฟาสต์ฟู้ด ประเภทของอาหารที่นักศึกษาชอบรับประทานมากที่สุด คือ ไก่ทอด รองลงมา ได้แก่ พิซซ่า ซึ่งสอดคล้องกับ ดร.ชนิ วิชาญจิตร (2535, อ้างถึงใน สายชล บุญศิริเอื้อเพื่อ, 2546: 41) ซึ่งได้ศึกษาพบว่า ประเภทอาหารที่นักศึกษาชอบรับประทานมากที่สุด คือ ไก่ทอด จะเห็นว่าอาหารจานด่วนที่กลุ่มตัวอย่างนิยมรับประทานเป็นอาหารที่ประกอบด้วย ไขมัน คาร์โบไฮเดรต และโปรตีน ซึ่งทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรคไม่ติดต่อ ได้แก่ โรคหัวใจหลอดเลือด เบาหวาน และความดันโลหิตสูง เหตุผลที่ไปใช้บริการที่ร้านฟาสต์ฟู้ด เพราะใช้เป็นที่นัดพบมากที่สุด รองลงมาคือ เพื่อนชักชวน และต้องการเปลี่ยนรสชาติอาหาร ส่วนมูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่สุดที่ทำให้นักศึกษาเข้าไปใช้บริการเป็นครั้งแรก คือ เพื่อนชักชวน รองลงมา ได้แก่ เห็นว่าเป็นกิจการใหม่ อยากทดลองใช้บริการ และการตกแต่งร้านดึงดูดใจ นักศึกษาไปใช้บริการฟาสต์ฟู้ดโดยเฉลี่ยเดือนละ ต่ำกว่า 4 ครั้งต่อเดือน ซึ่งไม่สอดคล้องกับ รัชณี ยนตรีนิคม (อ้างถึงใน นิตยา ภัทรกรรม, 2542) พบว่านักศึกษาไปใช้บริการที่ร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดเฉลี่ย 4-6 ครั้งต่อเดือน ทั้งนี้ อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนิตินัยที่ยังไม่มีรายได้เป็นของตนเอง และตระหนักถึงอันตรายต่อสุขภาพ ช่วงเวลาที่นักศึกษาชอบไปใช้บริการมากที่สุด คือ 10.00 – 11.00 น. สิ่งที่ทำให้นิตินัยรู้จักร้านฟาสต์ฟู้ดมากที่สุด คือ เพื่อน คนรู้จักแนะนำ รองลงมา ได้แก่ โทรทัศน์ และ ป้ายโฆษณา สอดคล้องกับกระบวนการแสวงหาความโดดเด่น ยูอิ นากามูระ (2538, อ้างถึงใน วิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์ดำ, 2544) กระบวนการแสวงหาความโดดเด่น (Distinction Process) อาจเป็นการจัดกลุ่มเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน (Peers) ของวัยรุ่น ซึ่งภายในกลุ่มเด็กวัยรุ่นจะเน้นความกลมเกลียว ทำอะไรก็จะทำตามกันตลอด ในปัจจุบันนักโฆษณานักการตลาดชอบตั้งกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่เป็นอิสระจากกฎเกณฑ์ของสังคม ได้รับอิทธิพลจากเพื่อนได้ง่ายและมีประสาทไวอ่อนไหวต่อแฟชั่นใหม่ สามารถรับเอาสิ่งนั้นได้อย่างรวดเร็ว ส่วนสื่อที่ทำให้นิตินัยทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการส่งเสริมการขายมากที่สุด คือ โทรทัศน์ รองลงมา คือ ป้ายโฆษณา และหนังสือพิมพ์

4.5 พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน แบ่งเป็น

1) ประเภทอาหารจานด่วนที่นิยมรับประทาน

จากการศึกษาพบว่า ประเภทอาหารจานด่วนที่กลุ่มตัวอย่างนิยมรับประทานมากที่สุด คือ ไก่ทอด จำนวน 106 คน (ร้อยละ 33.4) รองลงมาคือ พิซซ่า จำนวน 70 คน (ร้อยละ 22.1) ส่วนแฮมเบอร์เกอร์และมันฝรั่งทอดมีจำนวนเท่ากัน คือ 50 คน (ร้อยละ 15.8) แซนวิช จำนวน 25 คน (ร้อยละ 7.9) โดนัท จำนวน 12 คน (ร้อยละ 3.8) และอื่นๆ จำนวน 3 คน (ร้อยละ 0.9) ดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20

ประเภทอาหาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไก่ทอด	106	33.4
พิซซ่า	70	22.1
แฮมเบอร์เกอร์	50	15.8
มันฝรั่งทอด	50	15.8
แซนวิช	25	7.9
โดนัท	12	3.8
อื่นๆ	3	0.9
รวม	317	100

2) ความถี่ในการรับประทานอาหารจานด่วน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับประทานอาหารจานด่วน ต่ำสุด-4 ครั้งต่อเดือน มีจำนวน 219 คน (ร้อยละ 69.1) รองลงมาได้แก่ 4 ครั้งต่อเดือนขึ้นไป จำนวน 98 คน (ร้อยละ 30.9) ดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21

ความถี่ในการรับประทานอาหาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
0-4 ครั้งต่อเดือน	219	69.1
5 ครั้งต่อเดือน ถึง 27 ครั้งต่อเดือน	98	30.9
รวม	317	100

3) ช่วงเวลาที่รับประทานอาหาร

เมื่อพิจารณาถึงช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างรับประทานอาหารจานด่วนมากที่สุดจะเป็นช่วงเวลา 10.00-11.00 น. จำนวน 238 คน (ร้อยละ 75.1) รองลงมาคือช่วงเวลา 11.01-13.00 น. จำนวน 69 คน (ร้อยละ 21.8) ช่วงเวลา 13.01-15.00 น. มีจำนวน 5 คน (ร้อยละ 1.6) และช่วงเวลา 15.01-18.00 น. มีจำนวน 4 คน (ร้อยละ 1.3) ดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22

ช่วงเวลาในการรับประทานอาหาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10.00-11.00 น.	238	75.1
11.01-13.00 น.	69	21.8
13.01-15.00 น.	5	1.6
15.01-18.00 น.	4	1.3
รวม	317	100

4) รายจ่ายที่ใช้ในการบริโภคอาหารจานด่วนโดยเฉลี่ย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายจ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วนอยู่ระหว่าง 40-114 บาท จำนวน 234 คน (ร้อยละ 73.8) รองลงมา คือ 114 บาทขึ้นไป 83 คน (ร้อยละ 26.2) ดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23

รายจ่ายในการบริโภค	จำนวน (คน)	ร้อยละ
40-114 บาท	234	73.8
115 ถึง 600 บาท	83	26.2
รวม	317	100

4.6 การทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ซึ่งวัดด้วยความถี่ และค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ และรายได้ ความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วน ทศนคติเกี่ยวกับอาหารจานด่วนและการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร โดยกำหนดสมมติฐานไว้ จำนวน 6 สมมติฐาน ได้ผลการทดสอบดังนี้

สมมติฐานที่ 1 นิสิตชายมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่าหญิง

1.1 ด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน

เพศ	พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ความถี่ต่ำ	ความถี่สูง	
ชาย	88 (ร้อยละ 27.8)	57 (ร้อยละ 18.2)	145 (ร้อยละ 45.7)
หญิง	131 (ร้อยละ 41.3)	41 (ร้อยละ 12.9)	172 (ร้อยละ 54.3)
รวม	219 (ร้อยละ 69.1)	98 (ร้อยละ 30.9)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 8.819 ค่า df = 1 ค่า Significant = .003

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 8.819 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .003 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวมีความแตกต่างกัน นั่นคือ มีความสัมพันธ์กันระหว่าง เพศ กับ พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 1 ในด้านของความถี่

1.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน

เพศ	พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ค่าใช้จ่ายน้อย	ค่าใช้จ่ายมาก	
ชาย	103 (ร้อยละ 32.5)	42 (ร้อยละ 13.2)	145 (ร้อยละ 45.7)
หญิง	131 (ร้อยละ 41.3)	41 (ร้อยละ 12.9)	172 (ร้อยละ 54.3)
รวม	234 (ร้อยละ 73.8)	83 (ร้อยละ 26.2)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 1.071 ค่า df = 1 ค่า Significant = .301

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.071 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .301 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวไม่มีความแตกต่างกัน นั่นคือ ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่าง เพศ กับ พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 1 ในด้านค่าใช้จ่าย

จากสมมติฐานข้อที่ 1 สรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐาน ที่ว่านิสิตชายมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่าหญิง ในด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน แต่ไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า นิสิตชายมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่าหญิง ในด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น สมมติฐานในข้อที่ 1 จึงได้รับการปฏิเสธ

สมมุติฐานที่ 2 นิสิตที่มีอายุมากจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่มีอายุน้อย

2.1 ด้านความถี่ในการบริโภค อาหารจานด่วน

อายุ	พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ความถี่ต่ำ	ความถี่สูง	
อายุน้อย	112 (ร้อยละ 35.3)	56 (ร้อยละ 17.7)	168 (ร้อยละ 53.0)
อายุมาก	107 (ร้อยละ 33.8)	42 (ร้อยละ 13.2)	149 (ร้อยละ 47.0)
รวม	219 (ร้อยละ 69.1)	98 (ร้อยละ 30.9)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = .979

ค่า df = 1

ค่า Significant = .322

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ .979 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .322 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวไม่มีความแตกต่างกัน นั่นคือ ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างอายุและ พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมุติฐานการวิจัยที่ 2 ในด้านของความถี่

2.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน

อายุ	พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ค่าใช้จ่ายน้อย	ค่าใช้จ่ายมาก	
อายุน้อย	128 (ร้อยละ 40.4)	40 (ร้อยละ 12.6)	168 (ร้อยละ 53.0)
อายุมาก	106 (ร้อยละ 33.4)	43 (ร้อยละ 13.6)	149 (ร้อยละ 47.0)
รวม	234 (ร้อยละ 73.8)	83 (ร้อยละ 26.2)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 1.042 ค่า df = 1 ค่า Significant = .307

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.042 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .307 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัว ไม่มีความแตกต่างกัน นั่นคือ ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างอายุและ พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 2 ในด้านของค่าใช้จ่าย

จากสมมติฐานข้อที่ 2 สรุปได้ว่า ไม่ยอมรับสมมติฐาน ที่ว่านิสิตที่มีอายุมากจะมี พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่มีอายุน้อย ในด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน อีกทั้งไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า นิสิตที่มีอายุมากจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่มีอายุน้อย ในด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น สมมติฐานในข้อที่ 2 จึงได้รับการปฏิเสธ

สมมุติฐานที่ 3 นิสิตที่มีรายได้สูงจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีรายได้ต่ำ

3.1 ด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน

รายได้	พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ความถี่ต่ำ	ความถี่สูง	
รายได้น้อย	160 (ร้อยละ 50.5)	62 (ร้อยละ 19.6)	222 (ร้อยละ 70.0)
รายได้มาก	59 (ร้อยละ 18.6)	36 (ร้อยละ 11.4)	95 (ร้อยละ 30.0)
รวม	219 (ร้อยละ 69.1)	98 (ร้อยละ 30.9)	317 ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 3.094 ค่า df = 1 ค่า Significant = .079

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 3.094 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .079 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวไม่มีความแตกต่างกัน นั่นคือ ไม่มีความสัมพันธ์กัน ระหว่าง รายได้และพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมุติฐานการวิจัยที่ 3 ในด้านของความถี่

3.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค อาหารจานด่วน

รายได้	พฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ค่าใช้จ่ายน้อย	ค่าใช้จ่ายมาก	
รายได้น้อย	172 (ร้อยละ 54.3)	50 (ร้อยละ 15.8)	222 (ร้อยละ 70.0)
รายได้มาก	62 (ร้อยละ 19.6)	33 (ร้อยละ 10.4)	95 (ร้อยละ 30.0)
รวม	234 (ร้อยละ 73.8)	83 (ร้อยละ 26.2)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 5.135 ค่า df = 1 ค่า Significant = .023

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.135 ซึ่งมีค่ามากกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .023 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวมีความแตกต่างกัน นั่นคือ มีความสัมพันธ์กัน ระหว่าง รายได้และพฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วน ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 3 ในด้านของค่าใช้จ่าย

จากสมมติฐานข้อที่ 3 สรุปได้ว่า ไม่ยอมรับสมมติฐาน ที่ว่านิสิตที่มีรายได้สูงจะมีพฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีรายได้ต่ำ ในด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน แต่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า นิสิตที่มีรายได้สูงจะมีพฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีรายได้ต่ำ ในด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้นสมมติฐานในข้อที่ 3 จึงได้รับการปฏิเสธ

สมมุติฐานที่ 4 นิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนมากจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนน้อย

4.1 ด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน

ความรู้	พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ความถี่ต่ำ	ความถี่สูง	
ความรู้น้อย	113 (ร้อยละ 35.6)	54 (ร้อยละ 17.0)	167 (ร้อยละ 52.7)
ความรู้มาก	106 (ร้อยละ 33.4)	44 (ร้อยละ 13.9)	150 (ร้อยละ 47.3)
รวม	219 (ร้อยละ 61.9)	98 (ร้อยละ 30.9)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = .333

ค่า df = 1

ค่า Significant = .564

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ .333 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .564 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวไม่มีความแตกต่างกัน นั่นคือ ไม่มีความสัมพันธ์กัน ระหว่าง ความรู้และพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 4 ในด้านของความถี่

4.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค อาหารจานด่วน

ความรู้	พฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ค่าใช้จ่ายน้อย	ค่าใช้จ่ายมาก	
ความรู้น้อย	124 (ร้อยละ 39.1)	43 (ร้อยละ 13.6)	167 (ร้อยละ 52.7)
ความรู้มาก	110 (ร้อยละ 34.7)	40 (ร้อยละ 12.6)	150 (ร้อยละ 47.3)
รวม	234 (ร้อยละ 73.8)	83 (ร้อยละ 26.2)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 5.034 ค่า df = 1 ค่า Significant = .853

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.034 ซึ่งมีค่ามากกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .564 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวไม่มีความแตกต่างกัน นั่นคือ ไม่มีความสัมพันธ์กัน ระหว่าง ความรู้และพฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วน ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 4 ในด้านของค่าใช้จ่าย

จากสมมติฐานข้อที่ 4 สรุปได้ว่า ไม่ยอมรับสมมติฐาน ที่ว่า นิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนมากจะมีพฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนน้อย ในด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน อีกทั้งไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า นิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนมากจะมีพฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนน้อย ในด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น สมมติฐานในข้อที่ 4 จึงได้รับการปฏิเสธ

สมมุติฐานที่ 5 นิสิตที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาหารจานด่วนจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่มีทัศนคติไม่ดีต่ออาหารจานด่วน

5.1 ด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน

ทัศนคติ	พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ความถี่ต่ำ	ความถี่สูง	
ทัศนคติไม่ดี	125 (ร้อยละ 39.4)	41 (ร้อยละ 12.9)	166 (ร้อยละ 52.4)
ทัศนคติดี	94 (ร้อยละ 29.7)	57 (ร้อยละ 18.0)	151 (ร้อยละ 47.6)
รวม	219 (ร้อยละ 69.1)	98 (ร้อยละ 30.9)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 6.305 ค่า df = 1 ค่า Significant = .012

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 6.305 ซึ่งมีค่ามากกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .012 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวมีความแตกต่างกัน นั่นคือ มีความสัมพันธ์กัน ระหว่าง ทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5 ในด้านของความถี่

5.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค อาหารจานด่วน

ทัศนคติ	พฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ค่าใช้จ่ายน้อย	ค่าใช้จ่ายมาก	
ทัศนคติที่ไม่ดี	131 (ร้อยละ 41.3)	35 (ร้อยละ 11.0)	166 (ร้อยละ 52.4)
ทัศนคติที่ดี	103 (ร้อยละ 32.5)	48 (ร้อยละ 15.1)	151 (ร้อยละ 47.6)
รวม	234 (ร้อยละ 73.8)	83 (ร้อยละ 26.2)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 4.687 ค่า df = 1 ค่า Significant = .030

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 3.84 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 4.687 ซึ่งมีค่ามากกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .030 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวมีความแตกต่างกัน นั่นคือ มีความสัมพันธ์กัน ระหว่าง ทัศนคติและพฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วน ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5 ในด้านของค่าใช้จ่าย

จากสมมติฐานข้อที่ 5 สรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานที่ว่า นิสิตที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาหารจานด่วนจะมีพฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่มีทัศนคติไม่ดีต่ออาหารจานด่วน ในด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน และยอมรับสมมติฐานที่ว่า นิสิตที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาหารจานด่วนจะมีพฤติกรรมกรบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่มีทัศนคติไม่ดีต่ออาหารจานด่วน ในด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น สมมติฐานในข้อที่ 5 จึงได้รับการยอมรับ

สมมุติฐานที่ 6 นิสิตที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากโทรทัศน์ จะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากสื่ออื่นๆ

6.1 ด้านความถี่ในการบริโภค อาหารจานด่วน

ประเภทสื่อ	พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ความถี่ต่ำ	ความถี่สูง	
โทรทัศน์	121 (ร้อยละ 35.8)	56 (ร้อยละ 20.0)	177 (ร้อยละ 55.8)
สื่ออื่นๆ	98 (ร้อยละ 33.2)	42 (ร้อยละ 12.0)	140 (ร้อยละ 45.2)
รวม	219 (ร้อยละ 68.0)	98 (ร้อยละ 32.0)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 11.039 ค่า df = 7 ค่า Significant = .137

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 14.07 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 11.039 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .137 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวไม่มีความแตกต่างกัน นั่นคือ ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่าง สื่อและพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมุติฐานการวิจัยที่ 6 ในด้านของความถี่

6.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน

ประเภทสื่อ	พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน		รวม
	ค่าใช้จ่ายน้อย	ค่าใช้จ่ายมาก	
โทรทัศน์	125 (ร้อยละ 39.4)	52 (ร้อยละ 16.4)	177 (ร้อยละ 55.8)
สื่ออื่นๆ	109 (ร้อยละ 34.40)	31 (ร้อยละ 9.8)	140 (ร้อยละ 45.2)
รวม	234 (ร้อยละ 73.80)	83 (ร้อยละ 26.2)	317 (ร้อยละ 100)

ค่า Chi-square = 7.198 ค่า df = 7 ค่า Significant = .409

การทดสอบค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ (X^2) ในตารางที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เท่ากับ 14.07 แต่ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 7.198 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าในตาราง แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน อีกทั้งค่านัยสำคัญทางสถิติที่ได้ คือ .409 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวไม่มีความแตกต่างกัน นั่นคือ ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่าง สื่อและพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 6 ในด้านของค่าใช้จ่าย

จากสมมติฐานข้อที่ 6 สรุปได้ว่า ไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า นิสิตที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากโทรทัศน์ จะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่า นิสิตที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากสื่ออื่นๆ ในด้านความถี่ในการบริโภคอาหารจานด่วน อีกทั้งไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า นิสิตที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากโทรทัศน์ จะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่า นิสิตที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากสื่ออื่นๆ ในด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหารจานด่วน ดังนั้น สมมติฐานในข้อที่ 6 จึงได้รับการปฏิเสธ

ตารางที่ 24 แสดงสมมติฐานการวิจัยและผลการวิจัย

ข้อ	สมมติฐานการวิจัย	ผลการวิจัย		สรุป ผลการวิจัย
		ยอมรับ สมมติฐาน	ไม่ยอมรับ สมมติฐาน	
1.	นิสิตชายมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่าหญิง 1.1 ด้านความถี่ในการบริโภค 1.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค	/	/	ปฏิเสธ สมมติฐาน
2.	นิสิตที่มีอายุมากจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่มีอายุน้อย 2.1 ด้านความถี่ในการบริโภค 2.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค		/ /	ปฏิเสธ สมมติฐาน
3.	นิสิตที่มีรายได้สูงจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีรายได้น้อย 3.1 ด้านความถี่ในการบริโภค 3.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค	/	/	ปฏิเสธ สมมติฐาน
4.	นิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนมากจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนน้อย 4.1 ด้านความถี่ในการบริโภค 4.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค		/ /	ปฏิเสธ สมมติฐาน
5.	นิสิตที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาหารจานด่วนจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่มีทัศนคติไม่ดีต่ออาหารจานด่วน 5.1 ด้านความถี่ในการบริโภค 5.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค	/ /		ยอมรับ สมมติฐาน

ตารางที่ 24 แสดงสมมติฐานการวิจัยและผลการวิจัย

ข้อ	สมมติฐานการวิจัย	ผลการวิจัย		สรุป ผลการวิจัย
		ยอมรับ สมมติฐาน	ไม่ยอมรับ สมมติฐาน	
6.	<p>นิตินิติที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากโทรทัศน์ จะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิตินิติที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากสื่ออื่นๆ</p> <p>6.1 ด้านความถี่ในการบริโภค</p> <p>6.2 ด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค</p>		/	ปฏิเสธ สมมติฐาน

4.7 อภิปราย ผลการทดสอบสมมติฐาน

จากข้อมูลที่ได้จากการวิจัย อภิปรายได้ดังนี้

1 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

1.1 จากการวิจัยในครั้งนี้ ผลการวิจัยปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า นิตินิติชายมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่าหญิง ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ของ เฉลลา เพียรชอบ (2529, อ้างถึงใน นิตยา ภัทรกรรม ,2542 :60) ศึกษา “การดูแลสุขภาพตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษากรุงเทพมหานคร และ สังกัดกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาที่เกี่ยวกับสุขภาพผู้บริโภค พบว่า นักเรียนหญิงมีการดูแลสุขภาพตนเองดีกว่านักเรียนชาย และ พิมพร ยศแก้ว (2530,อ้างถึงใน นิตยา ภัทรกรรม ,2542 :60) ศึกษา “ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพผู้บริโภคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเทศบาลเขตการศึกษา 8 “ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับสุขภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนหญิงมีการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพผู้บริโภค ดีกว่า นักเรียนชาย ซึ่งส่งผลต่อการบริโภคอาหาร ทำให้นักเรียนหญิง รู้จักที่จะเลือกรับประทานอาหารที่ดี และมีประโยชน์มากกว่าชาย

แต่ผลการทดสอบสมมติฐาน กลับสอดคล้อง กับผลงานการวิจัย ของ ฤทัย บุญเอกบุญชัย (2543) ศึกษา “พฤติกรรมบริโภคของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” ใน

ประเด็น ที่เกี่ยวกับ เรื่องของ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักศึกษา กับพฤติกรรมการบริโภค ด้านการรับประทานอาหาร ที่พบว่า ผู้หญิงจะเป็นเพศที่ชอบรับประทานมากกว่าผู้ชาย ซึ่งทำให้มีแนวโน้มที่จะรับประทานอาหารที่เป็นฟาสต์ฟู้ดส์ มากกว่าผู้ชาย ที่จะรับประทานตามร้านค้าทั่วไป เพราะความสะดวกรวดเร็ว นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ วัฒนา ณ ระนอง (2543) ศึกษา “ พฤติกรรมค่านิยมและทัศนคติของกลุ่มบุคคลในช่วงอายุ 20-30 ปี ในเขต กรุงเทพมหานคร ” พบว่า เพศหญิงมีสัดส่วนของการใช้จ่ายในเรื่องเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย เครื่องสำอาง การเก็บออมและของใช้ส่วนตัวสูงกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายจะใช้จ่ายเงินเพื่อการผ่อนรถเป็นค่าใช้จ่ายภายในบ้าน เพื่อความบันเทิง และเพื่อการกีฬา มากกว่า เพศหญิง

1.2 จากการวิจัยในครั้งนี้ ผลการวิจัยปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า นิสิตที่มีอายุมากจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่มีอายุน้อย ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ยุทธนา ชรรณเจริญ (2531, อ้างถึงใน นิติยา ภัทรกรรม , 2542 : 63) ศึกษา “ พฤติกรรมผู้บริโภคเกี่ยวกับทัศนคติ และ การตัดสินใจในการบริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ด ประเภทไก่ทอด ” พบว่า ผู้บริโภคส่วนใหญ่มีอายุ 21-25 ปี และ อัมพวัลย์ วิทธีรานนท์ (2541) ศึกษา “ วิถีชีวิตของคนรุ่นใหม่ : ศึกษากรณีพฤติกรรมการบริโภคอาหารของวัยรุ่นไทย ในเขต กรุงเทพมหานคร ” พบว่า อายุเป็นลักษณะส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหาร (โดยรวม) ของนักเรียนวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ,

แต่ผลการทดสอบสมมติฐาน กลับสอดคล้องกับผลงานวิจัย ของ ฤทัย บุญเอกบุศย์ (2543) ศึกษา “ พฤติกรรมการบริโภคของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ” ในประเด็น ที่เกี่ยวกับ เรื่องของ ความสัมพันธ์ระหว่าง อายุของนักศึกษา กับพฤติกรรมการบริโภค ด้านการรับประทานอาหาร ที่พบว่า ช่วงอายุระหว่าง 17-18 ปี มีแนวโน้มที่จะรับประทานอาหารที่ร้านฟาสต์ฟู้ดส์ และ ห้องอาหารที่มีชื่อเสียงบ่อยมากกว่าช่วงอายุอื่นๆ เพราะว่าเป็นวัยแห่งการสังสรรค์กับเพื่อน ชอบไปไหนมาไหนกันเป็นกลุ่ม จึงทำให้หาที่รับประทานนอกบ้านมากกว่าช่วงอายุอื่นๆ เช่น ที่ร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดส์ ซึ่งจะหาง่ายตามศูนย์การค้า เมื่อไปเดิน shopping ก็จะได้โอกาสหาร้านรับประทานอาหาร นอกจากนี้ ยังพบแนวโน้มว่า อายุมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งต่อเดือนในการบริโภค กล่าวคือ นักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่า มีจำนวนครั้งในการบริโภคต่อเดือนมากกว่านักเรียนที่มีอายุมากกว่า และ วาสนา แซ่ฉั่ว (2541) ศึกษา “ ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ดของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ” พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่า มีจำนวนครั้งในการบริโภคต่อเดือนมากกว่านักเรียนที่มีอายุมากกว่า

1.3 จากการวิจัยในครั้งนี้ ผลการวิจัยปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่านิสิตที่มีรายได้สูงจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีรายได้น้อย ซึ่งไม่สอดคล้องกับ Armstrong (1985, อ้างถึงใน สมฤดี วีระพงษ์, 2535 :56) ศึกษา “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริโภคนิสัยของชาวแอนติกันในอินเดียตะวันตก” จำนวน 305 ครอบครัว พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและกลุ่มคนที่มีความคิดสมัยใหม่ มีความคิดเห็นในด้านโภชนาการ และ บริโภคนิสัย ด้านบวก บุคคลที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีมีคะแนนของภาวะโภชนาการดีกว่าบุคคลที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางและยากจน และ ภูซงค์ กุณฑลบุตร (2524, อ้างถึงใน สายชล บุญศิริเอื้อเพื่อ, 2546 :77) ศึกษา “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติทางด้านการอนามัยของประชาชนในเขตหมู่บ้านประมง” พบว่า ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจสังคม มีความสัมพันธ์กับความคิดและการปฏิบัติทางด้านสุขภาพเกี่ยวกับ การบริโภค คือ หัวหน้าครอบครัวที่มีรายได้สูงจะมีความคิดและการปฏิบัติตัวดีกว่าผู้ที่มีรายได้น้อย

แต่ผลการทดสอบสมมติฐาน กลับสอดคล้องกับผลงานการวิจัย ของ วาสนา แซ่ฉั่ว (2541) ศึกษา “ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ดของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร” พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่า จะเสียค่าใช้จ่ายในการบริโภคต่อครั้งมากกว่านักเรียนที่มีฐานะด้อยกว่า และ สง่า ดามาพงษ์ และ วิณะ วีระไวทยะ (2539:40) ที่พบว่า การได้ค่าจ้างหรือค่าแรงสูงขึ้น ส่งผลต่อพฤติกรรมการบริโภคของคนไทย คือ มีกำลังซื้ออาหารมากขึ้น

1.4 จากการวิจัยในครั้งนี้ ผลการวิจัยปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า นิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนมากจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนน้อยกว่านิสิตที่มีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและอาหารจานด่วนน้อย ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลงานการวิจัยของ นิตยา ภัทรกรรม (2542) ศึกษา “ ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนของประชากรวัยทำงาน ในเขตกรุงเทพมหานคร ” พบว่า กลุ่มที่มีความรู้ด้านโภชนาการสูง จะรับประทานอาหารจานด่วนต่ำกว่า 11 ครั้งต่อปี ในมือกลางวัน ขณะที่กลุ่มที่มีความรู้ด้านโภชนาการต่ำ จะรับประทานอาหารจานด่วนเกิน 30 ครั้งต่อปีในมือค่ำ และ กัลยา นาคเพชร (2521, อ้างถึงใน สายชล บุญศิริเอื้อเพื่อ , 2546 :77) ศึกษา “การศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อภาวะโภชนาการของเด็กวัยก่อนเรียน จังหวัดนครราชสีมา” พบว่าระดับการศึกษา มีความสำคัญต่อเจตคติ การเลือกซื้ออาหารและพฤติกรรมการบริโภคของบุคคล เป็นอย่างมาก เพราะบุคคลที่มีการศึกษาสูง ก็จะมีความรู้เรื่องโภชนาการดีจะเลือกซื้ออาหารที่ดีมีประโยชน์ และมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารที่ถูกต้องมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ หรือไม่มีการศึกษา

1.5 จากการวิจัยในครั้งนี้ ผลการวิจัยปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่า นิสิตที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากโทรทัศน์ จะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนมากกว่านิสิตที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารจานด่วนจากสื่ออื่นๆ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการผลงานการวิจัย ของ อัมพวัลย์ วิทธีรานนท์ (2541) ศึกษาวิจัย เรื่อง “วิถีชีวิตของคนรุ่นใหม่ : ศึกษากรณีพฤติกรรมบริโภคอาหารของวัยรุ่นไทย ในเขต กรุงเทพมหานคร” พบว่า โทรทัศน์ เป็นสื่อโฆษณาที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนวัยรุ่นในการบริโภคอาหาร (ร้อยละ 55.0) มากที่สุด และ สาลินี วรรณชู (2528, อ้างถึงใน นิตยา ภัทรกรรม, 2542 :59) ศึกษา “ค่าใช้จ่ายในการบริโภคอาหาร และ บริโภคนิสัยของประชากรในกรุงเทพมหานคร” พบว่า คริวเรือนส่วนใหญ่ ขอมรับว่าการโฆษณามีอิทธิพลต่อการซื้ออาหารประเภทต่างๆ ของสมาชิกในครัวเรือน สื่อโฆษณามีอิทธิพลต่อการบริโภคนิสัยมากที่สุด คือ โทรทัศน์

แต่ผลการทดสอบสมมติฐาน กลับสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ ธนพร แดงขาว (2541) ศึกษา “พฤติกรรมการบริโภคสินค้าของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า อิทธิพลของการโฆษณาทางโทรทัศน์ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคสินค้าของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากการโฆษณาในระดับปานกลางก็จริง แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการบริโภคสินค้าของตนเองได้ ซึ่งการมีพฤติกรรมใดๆ ต้องอาศัยปัจจัยทั้งภายในคือ ค่านิยม เป็นปัจจัยหลักมากกว่า ปัจจัยภายนอกที่ผ่านมา เพียงสร้างภาพ หรือให้ข้อมูลของสินค้าเพียงเท่านั้น แสดงให้เห็นว่านักศึกษาจะรับรู้ข้อมูลจากการโฆษณาสินค้าแต่ละชนิด หลังจากนั้นข้อมูลจากโฆษณาจะถูกกลั่นกรอง โดยค่านิยมของตนเองก่อนถึงจะตัดสินใจซื้อสินค้า หรือ มีพฤติกรรมในการบริโภคสินค้าเกิดขึ้น

1.6 จากการวิจัยในครั้งนี้ ผลการวิจัยยอมรับสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่า นิสิตที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาหารจานด่วนจะมีพฤติกรรมการบริโภคอาหาร จานด่วนมากกว่านิสิตที่มีทัศนคติไม่ดีต่ออาหารจานด่วน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ของ นิตยา ภัทรกรรม (2542) ศึกษา “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนของประชากรวัยทำงาน ในเขตกรุงเทพมหานคร ” พบว่า ประชากรวัยทำงานกลุ่มที่มีทัศนคติที่ดีจะนิยมบริโภคมากกว่า 20 ครั้งต่อปี และในขณะที่กลุ่มที่มีทัศนคติไม่ดีจะบริโภคอาหารจานด่วนไม่เกิน 10 ครั้งต่อปี และ วนิดา สิทธิธฤทธิ์ (2523, อ้างถึงใน สายชล บุญศิริเอื้อเฟื้อ, 2546: 38) ซึ่งกล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบริโภคนิสัยส่วนหนึ่ง ก็คือ ความพึงพอใจในอาหาร